

ANIOŁ STRÓŻ

Gazeta dla dzieci.

Bezpłatny dodatek — wychodzi co tydzień.

Rok 3

CHOJNICE, dnia 29-go kwietnia 1926 r.

Nr. 17

A witajcież...

Lecą ptaków całe pułki
Hen, z za zimnych mórz...
I pan bocian, i jaskółki
Powracają już.

A witajcież, jaskółeczki,
Dawno st. pniał śnieg,
Nlech więc wasze dźwięczą sprzeciżki
Nad wodami rzek.

Musi być wam ciężko srodze,
Gdy lecicie w dal...
Nie zginęła która w drodze
Pośród morskich fal?

Leciałycie w mroku ohmury
I przy świetle gwiazd,
Przez pustynie, lasy, góry
Do rędzinnych gładzi.

O, ty ptaku — podrózniku,
Byłeś tu i tam,
Pewnie nowia inasz bez liku...
Opowiedzże nam. —

— Hej, widziałam, dziatwo droga,
Wielki ziemi szmat
I zaiste, z laski Boga,
Piękny jest ten świat.

Hej, widziałem kraj bogaty,
W nim niejeden gród,
Bujne drzewa, cudne kwiaty
I wesoly lud.

Słonecznego więcej złota
Sie tam z nieba Bóg,
Ale ptaka gna tęsknota
Na ojczysty próg.

Gdy więc słońce jest łaskawsze
Wraca ptaszat rój,
Tamten kraj podziwiam zawaze,
Kocham tylko swój.

Szczęście.

Była raz sobie brzydka księżniczka, która wszędzie szukała szczęścia i nie mogła go znaleźć.

Przejechała cały świat i nierzaz zdawało się jej, że już trzyma upragnione szczęście za złote skrzydło, ale zawsze to było tylko złudzeniem.

Jednego dnia zaszła ona do gęstego lasu, gdzie naprzeciw niej wyszła wróżka:

— Dokąd idziesz zapytała wróżka.

— Szukam, o szukam szczęścia — odrzekła księżniczka — nie takiego jednak, jakie wsyacy mieć

mogą, — ale wielkiego, nieskończonego, niezmiernego szczęścia.

Ozarownica uśmiechnęło się.

— A ile zapłaciłabyś za takie szczęście?

— Ile zechcesz?

— No to niech się stanie twa wola.

I smutna księżniczka wypła podany jej przez wróżkę dziwy odwar pachnący i sama nie wiedząc kiedy usunęła.

Obudziwszy się, zobaczyła, że pozostaje w samotnej chatynce wśród lasu. Lęk ją obją spojrziała po sobie i zobaczyła, iż ubrana jest w grube samodziałowe suknie, leniwa, biała jak śnieg koszulkę i wiejskie sandały na nioch, bez pończopzek, nóżkach. Zasmiała się dziwnie radosną i pogodną, zaczęła śpiewać i choć nigdy nie umiała przętać, zaczęła śpiewać i śpiewając tęsknia, przedła. W południe zobaczyła przed oblatką, pod dużym dębem moc pozłomek, a że była głodna, ucieczyła się tem bardzo.

Zaczęła zbierać i nasylla się rychlo, chcąc jednak się czemś odwdziżyć dobrej wróżce, nazbierała ich dużo, bardzo dużo i okrywszy liśćmi schowała w oieniu.

Wieczorem poszła po wodę i chcąc zobaczyć, czy samodziałowe szatki jeszcze gorzej ją szpecą, — spojrziała ciekawie w jasne nurty strumyka.

O, jakże bardzo się zdziwiła.

Brzydota jej znikła, była prześliczna, jak marzenia. Zadumała się.

Raptem rozległa się trąbka i tętent koni dał się slyszac. Wylekła, odwróciła głowę i ujrzala świetne towarzystwo dworskie.

Wśród niego jechał książe w złotem uzbrojeniu. Ujrawszy ją, zeskoczył z konia, zbliżył się, wziął za rękę i poprowadził do swego królestwa.

I nakoniec znalazła szczęście, a było ono tak bardzo wielkie, tak bogate, tak niezmierzone, że jej się od niego aż w głowie męciło.

Ale po upływie roku zobaczyła, że musi umierać.

Kazała więc przywołać do siebie wróżkę, ale ta tylko rzekła:

— Nie mam dla ciebie ratunku, musisz umrzeć. Szczęście całego życia, co podzielone na drobne szczęści miało ci służyć na długie istnienie, — zakląłam ci w krótką godzinę. W krótką tylko chwilę życia. Nic ci już nie pozostało. Musisz swój dług spłacić.

A księżniczka odrzekła, uśmiechając się z niezmierną wdzięcznością.

— Spłacam ci go jaknajchętniej i najwdzięczniej. Moje nieskończone szczęście nie jest zbyt drogo kupione życiem.

I zamykając o promieniem uśmiechem jasne źrenice, umarła.

Skrzydła anioła śmierci zasumiały nad wspaniałym łozem młodej księżniczki.

Słowik.

Na różanym krzewie
Siadł słowik maleńki
Spiewa — a nikt nie wie
Skąd on wziął piosenki.

A tak śpiewa pięknie,
Taki głos uroczy,
Ze aż serce mięknie,
Zbiegła iza na oczy

Patrzy Stacho mały
Podniósł wzrok w niebiosy,
Lzy w oczętach stały,
Jak na kwiatach rosa.

Powiedz, rzekł, słowiczku,
Spiewna ty ptaszyno,
Skąd twe piosenki płyną
I dla kogo płyną?

Skąd me piosenki płyną?
Nie dźwi się ni trochę,
Spiewa zawsze pięknie
Ten, co bardzo kochał

A gdy jest kochanie,
Zrozumiesz me słowa
Gdy się kogo kocha,
To piosenka gotowa.

Kocham noc majową
W księżycy poświacie,
Gdy nad moją głową
Świeci gwiazdek krocie.

Kocham krzewy, zdroje
I łąkę kwiecistą
Kocham gniazdo moje
I strzechę ojczystą.

Lenistwo ukarane.

Szedł w dzień gorący wieśniak Mateusz z synem Tomkiem do miasta. Ojciec, spozreglusz na drodze leżącą podkowę, rzecze do syna:

— Podnieś Tomku tę podkowę.

— Ej, ojczu, czy to warto nawet schylić się po nią?

Ojciec nic nie odpowiedział, podał mu sam podkowę i schował do worka.

Po drodze wtapili do kuźni i sprzedał znalezione przedmiot kowalowi, a za otrzymane pieniądze kupił trochę wiesien na drodze od wieśniaka.

Idą dalej — upał dokucza przerszliwie — a tu dokola nigdzie nie widać ani rzeczulki, ani strumyka, ani studni. Pić im się chce straszliwie.

W tem, ojciec, niby niebojący, upuścił jedną wiśnię Tomek podniósł ją skwapliwie i zjadł ze smakiem. Sok jej orzeźwił go trochę. Po niejkiej chwili ojciec upuścił drugą wiśnię. I tę natychmiast podniósł Tomek, a ojciec co kilka kroków upuszczał wiśnię, aż do ostatniej, chłopiec zaś każdą podniósł i zjadł ze smakiem. Wówczas ojciec odwrócił się do syna i rzekł:

— Wiesz Tomku, gdybyś był raz jeden schylił się po podkowę i sprzedałszy ją otrzymał za nią wiśnię tak jak ja to uczyniłem — jadłbyś sobie wiesienki — trzymając je w torbie — i nie potrzebowałbyś się schylać po każdą na ziemię. Za lenistwo twoje ukarałem cię słusznie.

Zawstydzony Tomok odtąd zawsze był posłusznym a rady ojca były mu cenne.

Dobre rady.

Jeśli pragniesz, dzielcie moje,
W niebie kiedyś być,
To powinność tak jak Jezus
W Nazarecie żyć,
To powinność naśladować
Zawsze wszędzie Go,
Bowiem wtedy nie dostąpi
Nigdy do cię zło.

Ty się uczyć musisz pilnie
Wciąż, kochanie me,
I pracować zawsze z chęcią,
A nie lenić się,
Gdyż Jezusiu też pracował,
Kiedy mały był,
Gdyż rodzicom On pomagał
Ze wszystkich sił.

Jeśli pójdziesz w jego ślady,
Gdzieś jak On żyć,
To w przyszłości będziesz mógł
W niebiosy progu być,
Ale tak się stanie tylko
Po zwalzeniu zła,
W czem ci Jezus dopomocze,
W czem ci pomoc da.

Wesoły kącik.

Te się zgadza.

— Więc pan wierzy w wędrowkę dusz. A co pan myśli, czem pan był kiedyś?

— Osiem!

— Tak? a kiedy to było?

— Wówczas kiedyś panu pożyczyl 100 zł.

Sprytny Samuelku.

— Obyś zrobił, Samuelku, gdybyś się dostał do raju?

— Jabym, proszę taty, zaraz oddał wszystkie drzewa owocowe w dzierżawę.

Ciętka choroba.

— Podobno stara u panny Kasl ciężko zachorowała?

— Tak. Odszlić używają innego doktora.

— Czy choroba taka ciężka?

— Nie, tylko żadnemu doktorowi nie płać za wizyty, więc drugi raz już nie chce przyjść.

Bardzo żałuje.

— Chcesz jałmużny? Niema nikogo. Przyjdź o 5 tej, kiedy państwa będą w domu!

— Bardzo żałuje, ale ja pracuje od piątej do trzeciej.

Dziwna rzecz.

— Czytałeś o rozporządzeniach sowietów że urzędowym językiem obowiązującym, w ich państwie, ma być rosyjski?

— Tak? A ja dotychczas myślałem, że żydowski.

Procent.

— Nie wiesz jaki jest obecnie u nas procent urzędowy?

— To zależy pod jakim względem.

— Jaki?

— Bo ten, który się stosuje przy obliczaniu spadku drożyzny, jest śmiesznie mały.